

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/49261 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 7 maart 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 september 2006 heeft het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: het COA) een verzoek van appellante om vergoeding van legeskosten afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 maart 2007, verzonden op 15 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 26 april 2007 heeft het COA een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Lid van de enkelvoudige kamer

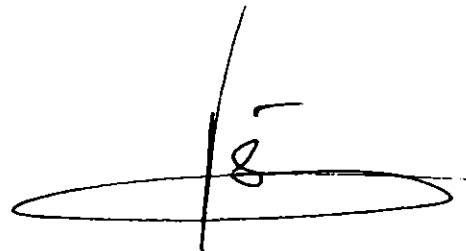
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 juni 2007

382-491.

Verzonden: - 7 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

+31 725142194

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

cluster

Noord-Holland

Uw aanvraag dd: 17-5-2006
Datum: 12-9-2006

Rechtbank Amsterdam
Sector Vreemdelingenrecht

28 NOV 2006

Ingekomen

postbus 264

1100 AG Alkmaar

telefoon 072 54 21 00

datum

oms kenmerk

onderwerp

tijdschriften bijl

kleinnummer

fax

bijlage(n)

uw brief

Geachte heer/mevrouw,

Bij schrijven van 17-5-2006 heeft u het COA verzocht tot vergoeding van de door u verschuldigde legeskosten in verband met de door u tijdens uw verblijf op het centrum ingediende aanvraag verblijfsvergunning bepaalde tijd regulier. Ik bericht u hierbij als volgt:

In artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Staatscourant 3 februari 2005, nr. 24, verder Rva 2005) is bepaald:

*'De opvang in een opvangcentrum omvat in elk geval de volgende verstrekkingen:
(...)*

g. betaling van buitengewone kosten.'

In artikel 17 van de Rva 2005 is vervolgens bepaald wat onder buitengewone kosten dient te worden verstaan. Artikel 17, tweede en derde lid van de Rva 2005 bepaalt in dit verband:

'Buitengewone kosten zijn noodzakelijke kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald.'

'Buitengewone kosten worden slechts betaald voor zover vooraf door het Centraal Orgaan opvang asielzoekers toestemming is verleend voor het maken van deze kosten, met uitzondering van kosten die voortvloeien uit noodsituaties waarin geen mogelijkheid bestond tot het verzoeken om toestemming.'

Uit de toelichting op artikel 17 van de Rva 2005 blijkt dat een asielzoeker aanspraak maakt op vergoeding van buitengewone kosten ingeval:

1. het noodzakelijke kosten betreft en;
2. in die kosten niet op andere wijze kan worden voorzien.

Legeskosten worden evenwel niet als buitengewone kosten vergoed. Hiertoe is redengevend dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie met de invoering van de Rva 2005 het oogmerk had om legeskosten niet langer als buitengewone kosten te vergoeden. Dit is in lijn met het beleid¹, zoals tussen de Minister en de Tweede Kamer overeengekomen, en waarvan het uitgangspunt is dat voor on- en minvermogenenden geen apart tarief zal gelden en evenmin in een hardheidsclausule zal

¹ Kamersukken II, 2003/04, 29 200 VI, nr. 165

Legeskosten worden evenwel niet als buitengewone kosten vergoed. Hiertoe is redengevend dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie met de invoering van de Rva 2005 het oogmerk had om legeskosten niet langer als buitengewone kosten te vergoeden. Dit is in lijn met het beleid¹, zoals tussen de Minister en de Tweede Kamer overeengekomen, en waarvan het uitgangspunt is dat voor on- en minvermogenden geen apart tarief zal gelden en evenmin in een hardheidsclausule zal worden voorzien. Tevens is de vreemdeling zelf verantwoordelijk voor het nakomen van zijn (financiële) verplichtingen. Nu de aanvraag waarvoor de leges worden geheven voorts niet gerelateerd is aan het verblijf in het centrum, een reguliere aanvraag geeft immers geen recht op opvang en het indienen van een reguliere aanvraag staat niet aan het eindigen van de opvang in de weg, is er geen reden de legeskosten van u te vergoeden. Uw situatie verschilt immers niet van vreemdelingen die een reguliere aanvraag indienen, maar buiten de opvang van het COA verblijven. Ook zij zullen zelf in de legeskosten moeten voorzien.

Gezien het voorgaande kunnen door de u aangegeven gronden niet tot een ander oordeel leiden.

Het verzoek tot vergoeding van de legeskosten vindt derhalve geen grondslag in artikel 17 van de Rva 2005 en het daarop ontwikkelde beleid. Het COA zal dan ook niet tot vergoeding van de legeskosten overgaan en wijst uw verzoek derhalve af.

Tegen dit besluit kunt u binnen vier weken na de dag waarop het aan u is bekendgemaakt beroep instellen bij de Vreemdelingenkamer van de rechtbank 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient u te richten aan:

Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken
Postbus 1601
2003 BR Haarlem
Faxnummer: 023 - 512.66.01

Het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
namens deze,
de algemeen-directeur,
namens deze,

.....
Manager Opvang

R.S.L. LIGTHART

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j^o artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/49261

inzake: , geboren op , van Roemeense nationaliteit, eiseres,
gemachtigde: mr. H.M. Pot, advocaat te Amsterdam,

tegen: het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers (COA), verweerder.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij brief van 17 mei 2006 heeft eiseres verweerder verzocht om vergoeding van de door haar verschuldigde legeskosten in verband met de door haar ingediende aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "medische behandeling". Bij brief van 12 september 2006 heeft verweerder het verzoek afgewezen.

2. Bij beroepsschrift van 10 oktober 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 7 november 2006. Op 28 november 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 11 januari 2007 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 17 januari 2007. Eiseres is aldaar vertegenwoordigd door haar gemachtigde. Verweerder heeft bij brief van 11 januari 2007 aan eiseres en de rechtbank medegedeeld niet ter zitting aanwezig te zullen zijn.

4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. OVERWEGINGEN:

1. In artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g, van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva 2005) is bepaald dat de opvang in een opvangvoorziening in elk geval de betaling van buitengewone kosten omvat.

2. In artikel 17, eerste lid, van de Rva 2005 is bepaald dat een asielzoeker een vergoeding kan ontvangen voor buitengewone kosten, zoals bedoeld in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g, van de Rva, die hij heeft gemaakt. Ingevolge het tweede lid van dit artikel zijn buitengewone kosten noodzakelijke kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald.

3. Met de publicatie in de Staatscourant op 12 september 2006 (nr. 177/pag. 7) is de Rva 2005 gewijzigd. Blijkens artikel II werkt deze wijziging terug tot 1 januari 2006. In artikel 17, vijfde lid, van de Rva 2005 is thans bepaald dat de kosten die samenhangen met een door de asielzoeker ingediende aanvraag als bedoeld in artikel 24, tweede lid, van de Vw 2000, dan wel met een door de asielzoeker gepleegde onrechtmatige daad, gepleegd misdrijf of begane overtreding in ieder geval geen buitengewone kosten zijn, als bedoeld in het eerste lid. Aan artikel 17 van de Rva 2005 is voorts

een zesde lid toegevoegd inhoudende dat het COA op een daartoe strekkend verzoek van een alleenstaande minderjarige vreemdeling kan afwijken van het bepaalde in het vijfde lid.

4.1. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit - samengevat en voor zover relevant - op het standpunt gesteld dat, gelet op artikel 17 van de Rva 2005, legeskosten niet als buitengewone kosten worden vergoed. Met de invoering van de Rva 2005 heeft de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het oogmerk gehad om, overeenkomstig het beleid, legeskosten niet langer als buitengewone kosten te vergoeden. Dit is in lijn met het beleid, zoals tussen voornoemde Minister en de Tweede Kamer (Kamerstukken II, 2003/04, 29 200 VI, nr. 165) is overeengekomen, en waarvan het uitgangspunt is dat voor on- en minvermogenenden geen apart tarief zal gelden en evenmin in een hardheidsclausule zal worden voorzien.

4.2. Eiseres heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. In casu is sprake van een levensbedreigende situatie, immers de medische behandeling van eiseres is noodzakelijk en wordt niet in het land van herkomst aangeboden. Deze situatie van medische urgentie valt nog steeds binnen de mogelijkheden om de leges als buitengewone kosten te vergoeden. Bovendien dient er een mogelijkheid van beroep op de hardheidsclausule te zijn. Bovendien ontbreekt in het dossier de aanvraag, terwijl deze noodzakelijk is voor de beoordeling of alle relevante feiten en omstandigheden bij de besluitvorming zijn betrokken. Dit klemmt des te meer nu het in casu gaat om een zeer bijzondere zaak. Eiseres verwijst daarbij naar een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Dordrecht, van 5 september 2006 (AWB 05/37675). Voorts is aan de praktijk van het vergoeden van legeskosten door verweerder in feite voor eiseres abrupt en zonder goede reden een einde gekomen. Er is geen sprake van overgangsrecht, terwijl de gevolgen van deze nieuwe regeling zeer ingrijpend zijn voor vreemdelingen. Daarbij is van belang dat de legeskosten voor een aanvraag met als doel medische behandeling voor 1 juli 2005 wel werden vergoed. Eiseres ziet zich voorts geconfronteerd met het feit dat zij de leges onmogelijk kan voldoen, hetgeen in feite erop neerkomt dat het haar onmogelijk wordt gemaakt zich voor bescherming tot de Nederlandse autoriteiten te wenden, er is derhalve sprake van schending van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Er is sprake van onzorgvuldige besluitvorming en schending van het motiveringsbeginsel.

4.3. In het verweerschrift heeft verweerder - zakelijk weergegeven en voor zover van belang - aangegeven dat legeskosten niet meer als buitengewone kosten kunnen worden aangemerkt op grond van artikel 17 van de Rva 2005. Hierin staat duidelijk vermeld dat legeskosten geen buitengewone kosten in de zin van de Rva 2005 zijn. Derhalve kan verweerder niet tot vergoeding daarvan overgaan. Voorts is de Rva een algemeen verbindend voorschrift. Dat betekent dat verweerder geen ruimte heeft om de persoonlijke bijzondere omstandigheden mee te laten wegen in de beoordeling van de aanvraag tot vergoeding van de leges. Verweerder kan en mag niet afwijken van hetgeen vermeld in artikel 17 van de Rva 2005.

De rechtbank overweegt als volgt.

5. In geschil is de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de legeskosten ingevolge artikel 17 van de Rva 2005 niet als buitengewone kosten kunnen worden vergoed.

6. De rechtbank stelt vast dat zowel de aanvraag als het bestreden besluit zijn gedateerd na 1 januari 2006, de datum waarop de wijziging van artikel 17 van de Rva 2005 in werking is getreden. Voorts stelt de rechtbank vast dat in de toelichting bij de aanvulling van artikel 17, zesde lid, van de Rva 2005 (zie de Staatscourant van 12 september 2006 nr. 177/pag. 7) expliciet staat vermeld dat de in dit lid opgesomde uitzonderingen op de hoofdregel dat legeskosten niet voor vergoeding als buitengewone kosten in aanmerking komen, limitatief zijn. Tevens is in de toelichting opgenomen dat de uitzondering uitdrukkelijk niet is bedoeld als hardheidsclausule.

7. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat

eiseres ingevolge artikel 17 van de Rva 2005 geen recht heeft op vergoeding van de legeskosten voor de door haar ingediende aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning onder de beperking "medische behandeling" en ook dat het beroep van eiseres op de hardheidsclausule niet kan slagen.

8. Voor zover eiseres zich op het standpunt stelt dat er in casu op grond van artikel 4:84 van de Awb van het bepaalde in artikel 17 van de Rva 2005 dient te worden afgeweken, volgt de rechtbank eiseres daarin niet. Dat legeskosten niet als buitengewone kosten worden vergoed, vloeit immers rechtstreeks voort uit artikel 17 van de Rva 2005. Aangezien er op dit punt geen sprake is van beoordelings- of beleidsvrijheid en er te dien aanzien dan ook geen beleidsregels zijn opgesteld, bestond er voor verweerder geen ruimte om op grond van artikel 4:84 van de Awb van enig beleid af te wijken. Deze beroepsgrond kan derhalve niet slagen.

9. Voorts heeft eiseres zich op het standpunt gesteld dat aangezien de wijziging van de Rva 2005 op 12 september 2005 (gepubliceerd in de Staatscourant van 12 september 2006 nr. 177, pag. 7) met terugwerkende kracht tot 1 januari 2006 in werking is getreden, deze voor haar op het moment van de aanvraag van de verblijfsvergunning niet kenbaar was. Bovendien heeft verweerder voorheen legeskosten voor de aanvraag van een verblijfsvergunning medische behandeling vergoed.

10. De rechtbank volgt eiseres hierin niet, aangezien verweerder reeds met de invoering van de Rva 2005 op 26 januari 2005 als oogmerk heeft gehad dat legeskosten niet als buitengewone kosten konden worden vergoed. Deze uitleg van artikel 17 van de Rva 2005 is neergelegd in verschillende brieven, respectievelijk van 8 maart 2005 en 6 juli 2005, die de voormalige Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie heeft doen toekomen aan de algemeen directeur van het COA. Daarin is bovendien aangegeven dat de zinsnede in de toelichting op artikel 17 van de Rva 2005 dat "kosten gerelateerd moeten zijn aan de (medische of mentale) situatie van betrokkene" begrepen dient te worden als het bieden van een mogelijkheid aan het orgaan om een financiële bijdrage te kunnen leveren als zich een incidenteel, acuut medisch geval voordoet, dat zonder vergoeding van bijgaande kosten door het orgaan, als schrijnend kan worden aangemerkt. Deze zinsnede beoogt niet in de mogelijkheid te voorzien dat het COA de leges voor een reguliere aanvraag voor medische behandeling vergoedt.

11. Gelet op het voorgaande is de wijziging van artikel 17 van de Rva 2005 van 12 september 2006 dan ook niet aan te merken als een wijziging van het recht ten nadele van eiseres, maar moet deze wijziging worden gezien als een formalisering van de reeds bestaande uitleg die door de voormalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aan artikel 17 van de Rva 2005 werd gegeven. Hierbij verwijst de rechtbank naar de uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 30 november 2006 (AWB 05/45054), alsmede naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 8 november 2006 (200603724/1).

Dat verweerder tot 1 juli 2005 wel is overgegaan tot het vergoeden van legeskosten moet worden geduid als het vergoeden van kosten in strijd met de Rva 2005. Aan een bestuurshandeling in strijd met de wet kunnen geen rechten worden ontleend.

12. Ook het feit dat de aanvraag zich niet tussen de stukken bevindt, leidt, anders dan zoals geoordeeld door deze rechtbank, zittingsplaats Dordrecht, in de uitspraak van 5 september 2006 (AWB 05/37675), niet tot het oordeel dat het beroep gegrond moet worden verklaard wegens een motiveringsgebrek. Immers tussen partijen is niet in geschil dat de aanvraag van eiseres gericht is op vergoeding van de legeskosten voor haar aanvraag voor een verblijfsvergunning met als doel medische behandeling/ medische noodsituatie. Nu de Rva, zoals hiervoor overwogen, voor vergoeding van dergelijke kosten geen ruimte biedt en verweerder daarbij geen beoordelings- of beleidsvrijheid is gelaten zodat persoonlijke omstandigheden daaraan niet af kunnen doen, kan niet worden geoordeeld dat het beschikken over de aanvraag voor een deugdelijke motivering van het afwijzende besluit is vereist.

13. Voor zover eiseres met haar stelling dat zij, nu de leges niet kan voldoen het voor haar niet

mogelijk is om zich voor bescherming tot de Nederlandse autoriteiten te wenden, een beroep heeft gedaan op artikel 6 van het EVRM, verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de AbRS van 17 juli 2003 (200302414/1), waarin is overwogen dat een procedure tot weigering van een verblijfsvergunning niet valt onder het bereik van voornoemd artikel.

14. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan. Het beroep zal dan ook ongegrond te worden verklaard.

15. Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

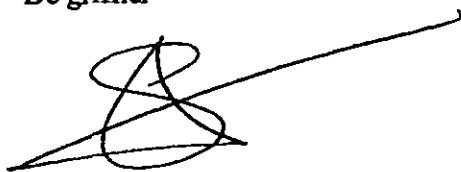
III. BESLISSING

De rechtbank

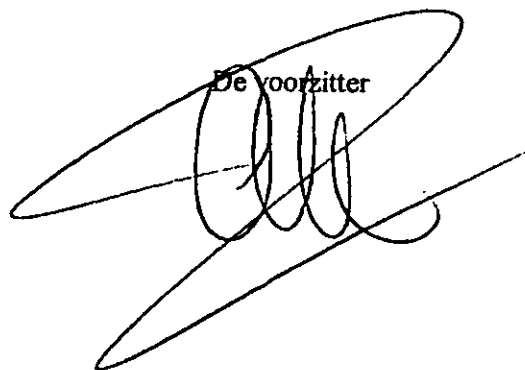
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 7 maart 2007 door mr. A.J. van Putten, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. S.C.J. Lindeboom, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

15 MAART 2007

Conc.: SL
Coll: FW
D: C

**Kopie conform de griffier
van de Rechtbank Amsterdam**

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

per fax : 070 - 3651380 + per post

De Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

Inzake : hoger beroep
Ons kenmerk : 07M055

Amsterdam, 6 april 2007

Hoogedelgestreng College,

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
11 APR 2007	
ZAAKNR.	200702504
AAN:	v. Amstel
BEHANDELD: DD:	PAR:

Fax 8/4

, wonende te in deze zaak woonplaats kiezende te Amsterdam aan de Cruquiusweg 32 (Postbus 3371, 1001 AD Amsterdam) ten kantore van mr. H.M. Pot, advocaat en procureur, die door haar bepaaldelijk wordt gevolmachtigd tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift, met recht van substitutie, verder te noemen

Dit appèlschrift wordt ingesteld tegen de beslissing van de Rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam d.d. 7 maart 2007, verzonden d.d. 15 maart 2007, hierna de beslissing.

Een copie van deze beslissing wordt aan dit schrijven gehecht. (prod.1)

De toevoeging in deze zaak is in aanvraag.

DE GRIEVEN

De grieven in de zaak van hebben betrekking op de volgende overwegingen van de rechtbank Amsterdam hierna de Rechtbank.

Grief I

De grief richt zich met name tot overweging 12 van de beslissing waarbij de rechtbank concludeert dat - in tegenstelling tot hetgeen door de Rechtbank Dordrecht in haar uitspraak van 5 september 2005 wordt geoordeeld - aan de afwezigheid van het stuk waarop de gehele procedure is gebaseerd, te weten de aanvraag - geen betekenis toekomt.

/staat

1

Dat de Rechtbank hier echter miskent dat zij hierdoor niet in staat is om te beoordelen of verweerster, hierna het COA, alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken, en of het COA terecht heeft kunnen weigeren aan de legeskosten te vergoeden.

Deze vraag is een vraag over de zaak en concreto maar zij overstijgt dit, Het betreft hier in essentie immers een basisregel van ons procesrecht namelijk, wanneer dat immers sprake dient te zijn van een volledig dossier oftewel een zaak naar de vraag of de rechter alle relevante stukken waarover hij dient te oordelen, onder zich gekregen.

Het betreft aldus een zaak van juiste procesorde, van hoor en wederhoor, waarbij het motiveringsvereiste hoog in het vaandel staat. Artikel 6 EVRM is daarbij tevens in geding.

richt zich hierom over de rechterlijke toets heen naar U Hoogedelstreng College rechtstreeks met de vraag, had het COA dergelijk belangrijk stuk als de aanvraag vanuit bestuursrechtelijk oogpunt achterwege moge laten. En als dat al zo is, op welk moment en met het achterlaten van welk soort stukken kan nog gesproken worden van een volledige rechterlijke toets.

Al met al meent dat de beslissing niet in stand kan worden gelaten.

In de zaak van handelt het om een principiële juridisch-technische rechtsvragen welke, naar de mening van door de rechtbank op onjuiste wijze zijn beantwoord. In dit opzicht zijn de vragen welke in het kader van dit hoger beroep hier aan de orde worden gesteld, ook vragen welke in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven.

Het achterwege blijven van een inhoudelijke rechtens juiste toets op zulke basale vragen in het recht als hiervoor geschetst mag niet worden aanvaard en het is in kwesties als hier omschreven dat de noodzaak van de aanwezigheid van een hogere beroepsinstantie als uw Afdeling duidelijk wordt.

Hierbij overgelegde stukken.

Aan dit hoger beroepschrift worden naast de beslissing waarvan appèl de volgende stukken gehecht:

1. de pleitnotities ter zitting van 17 januari 2007 overlegd;
2. uitspraak van de Rechtbank Dordrecht van 5 september 2006, als productie 1 bij de pleitnotities overlegd,

is bereid en in staat om dit hoger beroepschrift - zo nodig - mondeling toe te lichten en zou daartoe ook volgaarne gelegenheid krijgen.

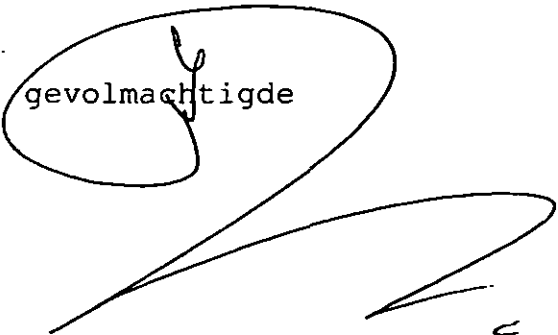
REDENEN WAAROM:

zich wendt tot U Hoogedelgestreng College met
het verzoek:

- I dit hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam d.d. 7 maart 2007 (AWB 06/49261) te vernietigen;
- II dan wel, een beslissing te nemen zoals U Hoogedelgestreng College in goede justitie vermeend te behoren,

en aldus beoordelend hebbende staat te veroordelen in de proceskosten van het geding zoals tot nu toe gevoerd.

gevolmachtigde

A large, stylized handwritten signature in black ink, starting with a large loop and ending with a horizontal stroke.